

Arrest

nr. 181 221 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAEYER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent op (...) geboren in Bagdad en bent er altijd blijven wonen. In 2007 maakte u uw middelbaar onderwijs af. Sindsdien werkte u in een autogarage. In mei 2011 solliciteerde u bij het Ministerie van Defensie. Twee jaar later, in mei 2013, bent u in Diyala voor het leger beginnen werken. U werkte als mecanicien en sleutelde aan artillerievoertuigen, kranen en ander zwaar materieel. U was ook chauffeur. U werd gemist door uw moeder (die gescheiden is van uw vader) en uw zus die in Bagdad waren achtergebleven. U vroeg daarom uw overplaatsing naar Bagdad. In januari 2015 werd u daar de chauffeur van commandant N. A. (...). U reed de man naar verschillende plaatsen of deed boodschappen voor hem.

Op 1 mei 2015 bracht u eten en een gestreken kostuum naar de eenheid. U zag hoe troepen van de snelle interventie-eenheid paraat stonden. N. A. (...) gaf u de opdracht een uniform aan te trekken. Vervolgens vertrok een konvooi van vier voertuigen. U was chauffeur van één van de voertuigen. N. A. (...) zat naast u. De hele operatie werd geleid door N. A. (...). U was verrast toen u opmerkte dat jullie naar Altabiya reden, de wijk waar u woonachtig was. U kreeg er te horen dat de hele operatie draaide rond het bevrijden van drie buitenlandse gijzelaars. Deze personen waren naar Irak gekomen om handelscontracten af te sluiten. De ontvoerders zouden tot de Dawa partij hebben behoord. Deze partij wordt geleid door al-Maliki, tot 2014 nog eerste minister van Irak. De manschappen stapten uit en er begon een vuurgevecht. Uiteindelijk kwamen één gijzelnemer en één gijzelaar, iemand uit de Verenigde Arabische Emiraten, om het leven. Tijdens de operatie trof N. A. (...) informatie aan in de plaats waar de buitenlanders waren vastgehouden. Deze info, mogelijks over de Dawa partij, stond onder meer op hard disks en usb sticks. N. A. (...) heeft deze meegenomen.

De dag na het incident kreeg u telefoon van onbekenden. Blijkbaar had men u op beelden herkend. U vermoedt dat een camera aan een gebouw u filmde tijdens de schietpartij. De anonieme beller vroeg u om N. A. (...) te contacteren en alle in beslag genomen info terug te geven. U moest ook het adres van de commandant geven, wat u weigerde. Twee personen zijn naar uw wijk gekomen en hebben naar uw adres geïnfomeerd. Een vriend van u loog dat hij niet wist waar u woonde. Vervolgens zijn drie of vier personen alsnog naar uw moeder gekomen. Dit was twee dagen na de dreigtelefoon. Zij hebben uw moeder uitgescholden en dreigden ermee u te vermoorden. Uw moeder liet u dit via de telefoon weten, waarna u N. A. (...) ging opzoeken. Deze zei dat hij niets voor u kon doen en dat u Irak maar beter kon verlaten. Hij gaf u verlof en een som geld. U dook onder bij een vriend. In de drie dagen die volgden, werd uw vertrek uit Irak voorbereid.

Op 8 mei 2015 nam u het vliegtuig naar Istanbul. U maakte vanuit Izmir de oversteek naar Griekenland en reisde via Macedonië, Servië, Oostenrijk, Duitsland en Nederland naar België. Op 12 oktober 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Irak waar u wordt gevisieerd. Recent heeft u vernomen dat N. A. (...) tegen de huidige directeur van de inlichtingendiensten gezegd heeft dat hij de dossiers en andere gevonden informatie aan u bezorgd heeft en dat u dit alles heeft ontvreemd. Uiteraard is dit niet zo. Het is N. A. (...) die volgens u deze informatie voor veel geld verkocht heeft. Zelf zou hij vervolgens naar Saudi-Arabië zijn gevlucht. De autoriteiten hebben geloofd wat N. A. (...) over u gezegd heeft. Een vriend die bij de militaire inlichtingendiensten werkt, heeft u laten weten dat u intussen bij verstek door een militaire rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, een kopie van het bewijs van woonplaats van uw moeder, een diploma middelbaar onderwijs, een document in verband met een opleiding die u volgde, een document in verband met uw aanstelling bij het leger en drie foto's waarop u als mecanicien bij het leger te zien bent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u deel uitmaakte van een interventiemacht die een einde maakte aan een ontvoering van drie buitenlanders. Zo legt u geen enkel bewijs neer voor uw verklaring als zou u in januari 2015 naar Bagdad zijn overgeplaatst en er voor N. A. (...) hebben gewerkt. U stelt dat dit "geheime correspondentie" betreft (CGVS, p.3), wat niet kan overtuigen, te meer u wel in het bezit blijkt van een document in verband met uw aanstelling in Diyala (CGVS, p.3). Verder is het merkwaardig dat u, die als chauffeur niet meer zou hebben gedaan dan de commandant rondrijden en zijn boodschappen doen, plots werd meegenomen naar een operatie waarbij een speciale interventiemacht drie gijzelaars diende te bevrijden. Dat u zich verder afzijdig hield tijdens deze operatie, zoals u zegt, biedt geen afdoende verklaring. U verklaart verder dat de ontvoerders tot de Dawa-partij behoorden. Op de vraag waarom leden van een overheidspartij drie buitenlandse investeerders zouden ontvoeren en gevangen houden, biedt u nooit een duidelijk antwoord. U stelt dat de regeringspartijen aan de basis van alle problemen in Irak liggen, dat alles om geld en macht draait en dat iedereen in Irak een wapen heeft (CGVS, p.7,13). Echter, dit verklaart nog niet waarom men in dit geval zou hebben beslist om deze personen te ontvoeren.

Verder zijn uw verklaringen over deze bevrijdingsactie bijzonder vaag en summier gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid verder ondermijnt. U weet bijvoorbeeld niet of er vijf of zes gijzelnemers waren en over de identiteit van deze personen is u niets bekend (CGVS, p.8). U verklaart dat een van hen werd gedood maar dat de anderen konden worden gearresteerd. Of zij nog in de cel zitten of intussen werden veroordeeld, kan u al evenmin zeggen (CGVS, p.8). Gevraagd of u de zaak verder nog heeft opgevolgd, antwoordt u dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p.8). Als het CGVS u vraagt

of dit incident de media haalde, zegt u dat u dit niet weet (CGVS, p.8). U herhaalt even later dat het u niet bekend is of dit incident de krant of de televisie haalde (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u niet alleen weinig concrete info heeft over de daders maar u evenmin enige interesse heeft getoond in het vervolg van dit verhaal.

U beweert voorts dat N. A. (...) documenten of informatie meenam die op die locatie werd aangetroffen. U stelt dat u de dag nadien werd opgebeld en dat de beller de in beslag genomen informatie teruggeiste. U beweert dat N. A. (...) u intussen onterecht beschuldigde van de diefstal van die documenten en dat u daarom tot een gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Als het CGVS u confronteert met de zeer opmerkelijke vaststelling dat u voor de DVZ op geen enkel moment melding maakte van de vondst van deze gevoelige informatie, stelt u dat u daar inderdaad niets over gezegd heeft. U argumenteert dat u niet wist dat het zo belangrijk was en dat u toen nog niet wist dat de mensen van Dawa op zoek waren naar die gestolen dossiers. Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt of die personen van Dawa u in Irak dan nooit iets vroegen over die zaken, antwoordt u eerst: "Neen, nooit" (CGVS, p.12), waarna u zegt: "Jawel, ik herinner het me zeer goed" (CGVS, p.12). Geconfronteerd met de bemerking dat u even voordien inderdaad nog verklaarde dat u tussen Dawa en N. A. (...) diende te onderhandelen om de in beslag genomen informatie terug te bezorgen, zegt u: "Ja, dat klopt, ik was het vergeten". Het is merkwaardig dat u voor de DVZ niets zei over deze verdwenen dossiers die aan de basis van uw problemen blijken te liggen. Eveneens merkwaardig is dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw zagezegde bemiddelingsrol.

Ook op een ander punt zijn uw verklaringen weinig consistent gebleken. Zo verklaart u eerst tot twee keer toe dat u tijdens de hele operatie in uw dienstvoertuig bleef zitten (CGVS, p.7,9). Als het Commissariaatgeneraal u vervolgens de vraag stelt hoe men u dan, nota bene in het duister, zou hebben herkend, wijzigt u plots uw verklaringen en beweert u dat u tijdens deze actie naast uw voertuig stond (CGVS, p.10). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u dat u bijna de hele tijd in de auto was maar pas toen het wat rustiger werd zou zijn uitgestapt (CGVS, p.14). Dergelijke uitleg kan opnieuw niet overtuigen. Verder is het opmerkelijk dat men via camerabeelden uw identiteit zou kunnen achterhalen maar dat de machtige Dawa partij er vervolgens niet onmiddellijk zou in zou slagen uw precieze adres terug te vinden. U stelt dat men niet precies wist in welke van de twaalf appartementen in het gebouw u woonde (CGVS, p.11), wat niet aannemelijk is. Dat de mensen van deze regeringspartij u nodig zouden hebben gehad om de woonplaats van commandant N. A. (...) te weten te komen (CGVS, p.8), is overigens ook merkwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststelling leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw asielrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kieskaart en diploma kunnen uw identiteit en herkomst bevestigen. Dit zijn echter elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het bewijs van woonplaats van uw moeder voegt evenmin iets toe. Dat zij in Bagdad woont, wordt ook niet betwist. De documenten in verband met een opleiding die u volgde en in verband met uw aanstelling, alsook de foto's waarop u te zien bent, bevestigen dat u bij het leger heeft gewerkt. Deze leveren evenwel geen enkel bewijs voor uw beweerde problemen. Ook voor uw zagezegde veroordeling door een militaire rechtbank heeft u niet het minste bewijs voorgelegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers dat bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvraagt, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM daar *“elke lidstaat de verplichting heeft niemand terug te sturen naar zijn land van herkomst of een eerste land van asiel in geval hij daar een reëel risico loopt tot de schending van zijn fundamentele rechten zoals bepaald in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. De schending van de artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van het artikel 26 PR CGVS daar verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar een aantal vaststellingen zonder op enige wijze haar beweringen te staven, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij niet *in concreto* uiteenzet welke vaststellingen door verwerende partij niet gestaafd werden.

Verder bemerkt de Raad dat voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden

gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven. Uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt evenwel dat voormelde verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). De informatie waarop verwerende partij zich in casu steunt in haar beslissing betreft evenwel louter een algemeen rapport omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) met het oog op een toetsing van asielaanvragen dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat niet gebruikt wordt om haar vrees tegen te spreken. Rekening houdend met het voorgaande, valt de informatie waarop verwerende partij zich steunt in haar beslissing dan ook niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 PR CGVS. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 PR CGVS niet dienstig.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: “233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) In casu stelt de Raad vast dat in het COI-rapport omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 oktober 2015 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) – en in de recentere informatie omtrent de veiligheidssituatie aldaar die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd – informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in de rapporten, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in voormelde rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij volhardt in haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging in Irak. Zij wijst er vooreerst op dat haar overplaatsing geregeld werd via de halfbroer van commandant N. A., met wie zij bevriend was. Zij heeft dan ook geen officiële aanvraag moeten indienen om overgeplaatst te worden. Verder benadrukt zij dat de operatie waarbij zij chauffeur diende te zijn geen officieel karakter had, dat zij hierbij geen hoofdrol had en dat haar aanwezigheid enkel en alleen te wijten was aan het gebrek van een chauffeur voor het uitvoeren van deze missie. Zij erkent dat zij niet opgeleid was voor dergelijke interventie, doch heeft zij niets anders gedaan dan het besturen van de wagen. Verzoekende partij onderstreept verder dat zij niets weet van de ontvreemde documenten doch hiervan de schuld krijgt en omwille hiervan vervolgd zal worden bij terugkeer naar Irak. Na haar vertrek werd zij tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld omwille van deze ontvreemde documenten. Zij loopt dan ook het risico om geen toegang te hebben tot een eerlijk proces en bovendien riskeert zij tevens in de Irakese gevangenis het slachtoffer te worden van een vernederende en onmenselijke behandeling.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij tracht het gegeven dat zij geen enkel bewijs heeft van haar overplaatsing in januari 2015 naar Bagdad en van haar bewering er voor N. A. te hebben gewerkt te verklaren door de uitleg dat het niet officieel geregeld werd, doch meent de Raad dat deze uitleg geenszins overtuigend overkomt daar verzoekende partij tijdens haar gehoor – gevraagd of zij een bewijs heeft van de overplaatsing – nog stelde dat zij geen kopie heeft van het document omtrent haar overplaatsing daar het geheime correspondentie betreft en derhalve aangaf dat er desbetreffend wel degelijk documenten bestaan. Dat haar overplaatsing officieus geregeld werd, gaf zij nergens aan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/03/2016, p. 3). Daar verzoekende partij wel

in het bezit is van een document in verband met haar aanstelling in Diyala, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij ook omtrent haar overplaatsing naar Bagdad enig bewijs kan voorleggen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opnieuw benadrukt dat zij geen hoofdrol had tijdens de interventie, is de Raad van oordeel dat het niettemin bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij, die als chauffeur niet meer zou hebben gedaan dan de commandant rondrijden en zijn boodschappen doen, plots werd meegenomen naar een operatie waarbij een speciale interventiemacht drie gijzelaars diende te bevrijden. Verder bemerkt de Raad nog dat door verwerende partij nog werd vastgesteld dat verzoekende partij geen afdoende antwoord kon bieden op de vraag waarom leden van een overheidspartij drie buitenlandse investeerders zouden ontvoeren en gevangen houden, zij bijzonder vage en summiere verklaringen aflegde over de bevrijdingsactie, zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding maakte van de vondst van gevoelige informatie op die locatie, zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar zogezegde bemiddelingsrol tussen Dawa en N. A. om de in beslag genomen informatie terug te bezorgen, verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegde over het feit of zij al dan niet in haar dienstvoertuig bleef zitten tijdens de bevrijdingsactie en dat het merkwaardig is dat men via camerabeelden de identiteit van verzoekende partij kon achterhalen maar dat de machtige Dawa partij er vervolgens niet onmiddellijk zou in slagen haar precieze adres terug te vinden en dat de mensen van deze regeringspartij verzoekende partij nodig zouden hebben gehad om de woonplaats van commandant N. A. te weten te komen. Deze verschillende vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en worden op geen enkele manier weerlegd door bovenstaand betoog. Verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van haar verklaring dat zij beschuldigd wordt van het ontvreemden van deze gevoelige informatie en veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. De Raad wijst er echter op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. In verband met de aangevoerde schending van artikel 4 PR CGVS, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.12., waaruit blijkt dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partij op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft onderzocht hierbij rekening houdend met alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele

situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partij oppert dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert gedateerd is daar deze dateert van 6 oktober 2015. Verzoekende partij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat deze informatie niet langer als actueel beschouwd kan worden. De Raad stelt evenwel vast dat door verwerende partij recentere informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016.

Uit voormelde recente informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de

meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het aantal slachtoffers van het geweld in Bagdad – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Overigens is voormeld arrest niet te verzoenen met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 (FR) werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, met name de “COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad” d.d. 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het door verzoekende partij aangehaalde arrest. Het door verzoekende partij aangehaalde arrest is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in het door verzoekende partij aangehaalde arrest niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift nog naar “het arrest 165.166, d.d. 12.04.2016”, doch ziet de Raad de relevantie niet in van de verwijzing naar het arrest nr. 165 166 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 april 2016 – en niet van 12 april 2016 zoals verzoekende partij stelt – daar dit betrekking heeft op een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) door een persoon met de Bengalese nationaliteit. De Raad wijst er ten slotte nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Wat betreft de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015, 3 september 2015 en 26 oktober 2015 die verzoekende partij nog als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-6), wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor haar motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partij al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing. De verwijzing naar het beleid van het Commissariaat-generaal in het verleden is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een stuk neerlegt, stelt de Raad vast dat dit stuk niet voorzien is van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt dit stuk derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT